

KIZ KARDEŞ

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Odada tek başıma, her zamanki rahat koltuğumda ama rahatsız bir şekilde oturmuyordum... Üstümde pijamalarım, ayağımda terliklerim yoktu... Elimdeki saçma sapan şiir kitabını okumuyordum... Günlerden cumartesi ya da pazar değildi...

Odanın kapısı ağır ağır, gıcırdayarak açılmadı... İçeriye kız kardeşim girmedi; bana doğru ilerleyerek konuşur gibi değil de şarkı söyler gibi “Ne okuyorsun?” diye sormadı... Kafamı kitaptan kaldırıp “Hiç, bir kitap işte!” diye yanıt vermedim... Kız kardeşim yanıma daha da yanaşıp sorusunda ısrar ederek “Hadî, söyle ne okuduğunu!” demedi... Kitabı, öfkeyle masanın üzerine fırlatırcasına atıp “Sana ne benim okuduğumdan?” diye ona çıkışmadım... Kız kardeşim masadan alıp şöyle bir baktıktan sonra bana “Ne var bunda, bir şiir kitabıymış işte!.. Niye benden saklıyorsun ki?..” diye konuşmadı...

Öfkem, biraz daha artmadı... Ona dönüp “Niye sorup duruyorsun böyle şeyleri?.. Hem, sen ölmemiş miydin?.. 14’ünü bitirip 15 yaşına girdiğin gün seni götürüp aile kabristanına gömmedik mi?..” diye azarlarçasına bağırmadım kız kardeşime!..

Kız kardeşim, yaşaran hüznü gözleriyle bana bakıp “Bunları bırak ağabey; sadece ne okuduğunu merak etmiştim; ne var bunda kızıp öfkelenecek?..” diye konuşmadı...

Susmadım...

O da gözlerini yere indirip susmadı...

Masadan şiir kitabını alıp kaldığım yerden okumayı sürdürmedim...

Kız kardeşim, bir hayalet gibi, bale yapıyormuşçasına süzülerek yürüyüp odadan dışarı çıkmadı...

Çıkarken kapıyı ağır ağır, gıcırdatarak kapatmadı...

Başımı çevirip pencereden sokağa bakmadım...

Aylardan eylül değildi...

Hafiften yağmur çiselemiyordu... Ağaçların yaprakları sararmaya başlamamıştı... Gökyüzünde kurşuni renkli bulut kümeleri katar katar dolaşmıyordu... Göçmen kuşlar bölük bölük uçuşmuyorlardı havada... İnsanlar güneş battıktan sonra bile üşümüyorlardı...

Canım hiç sıkılmıyordu...

Gördüklerim, duyduklarım, dokunduğlarım, tattıklarım, kokladıklarım, düşündüklerim, hayal ettiklerim bana tanımlanmaları olanaksız bir mutluluk, iyimserlik, dinginlik, esenlik, iyimserlik vermiyorlardı...

Karşımdaki aynaya baktığımda gördüğüm yüzümü olağanüstü yakışıklı buluyor, kendi kendime dilimi çıkartmıyordum...

Kız kardeşimin nefes almadığı, kalbinin atmadığı, artık hiç kımıldamadığı gün üzerindeki beyaz tül giysi, giysideki kırmızı kırmızı kocaman lekeler, onun usturamla kestiği bileklerinde üzerine tentürdiyot basılmış derin yara izleri; ayaklarındaki pembe, rujan, yarım ökçe pabuçları; içinden küçük bir el aynası, küçük bir taklit fildişi tarak, yarısı dolu küçük bir parfüm şişesi, içinde hiçbir yazı bulunmayan küçük bir telefon rehberi defteri, dörde katlanmış küçük bir beyaz mendil, kâğıtları açılmamış nane kokulu ciklet çıkan küçük, pembe, rujan el çantası; ikiye bölünmüş saçlarının uçlarına tutturulmuş, uğur böceği şeklindeki iki saç tokası; ellerinin uçuk pembe ojeler sürülmüş, uzatılmamış tırnakları; yarı yarıya açık, ferleri kaçmış gözleri; teninin buz gibi, insanı ürperten soğukluğu aklıma gelmedi!..

Yutkunmadım...

Boğazım düğümlemedi...

Dudaklarımı ısırmadım...

Kız kardeşimin bileklerine o derin yaraları açan, her gün tıraş olduğum usturamla bir daha tıraş olabilir miyim diye düşünmedim... Denize atmadım o usturayı, bir yenisini almak gelmedi aklıma...

Kız kardeşimin o incecik bileğinden fişkırınların odadaki halıda oluşturduğu; annemin çıksın diye sıcak sularla, çeşitli deterjanlarla yıkadığı lekeler acaba kaybolur mu diye hiçbir soru gelmedi aklıma...

“Allah kahretsin!” deyip sigara yakmak için çaktığım bütün kibritleri sonuna kadar yakıp kül tablasına koyarak kibrit kutusunu boşaltıp sigara paketiyle birlikte karşı duvara fırlatmadım...

Kulaklarım çınlamadı önce; hemen ardından beynimin içini yoğun, madensel bir uğultu doldurmaya başlamadı...

Ağzım kurumadı...

Dilim damağıma yapışmadı...

Dilimle boşu boşuna kuruyan dudaklarımı ıslatmaya uğraşmadım...

Sonra da o türkü... Kardeşimin sık sık söylediğı o türkü, şöyle ılık bir meltem gibi inceden inceye dolanıp durmadı odada...

“İncecikten bir kar yağar, tozar Elif Elif diye”...

Niye o türkü?..

Kim bilir?..

Ama o türkü... Ayaklarımla tempo tutmadım yere vura vura...

Kız kardeşime eşlik etmek için hafiften mırıldanmadım o türküyü...

Dışardan, sokaktan el arabasını ite ite sebze satan seyyar satıcının “Biber, domates, pırasa, soğan!” diye seslenişini işitmedim... Canım domates çekmedi... Ama, hani şu ceviz büyüklüğünde, küçük, kiraz domateslerden... Kız kardeşim bir koşu onlardan bir avuç kadarını koca bir kayık tabağı doldurup getirmedim... Getirip masaya koymadı... Ellerimizde birer kürdan, karşılıklı geçip kürdanları domateslere batırıp batırıp, üzerlerine de azıcık tuz ektikten sonra ağzımıza atıp iştahla yedik... Bir o, bir ben, karşılıklı gülümsemedik... Birbirimize “Domatesin çekirdeğı kırmızı, kırmızı!” demedik... Kız kardeşim “Nar gibi domatesle beyaz peynir, bir parça ekmek de beraber getir” diye o eski okul şarkısını söylemedi... İçeri ansızın giren annem bizi öyle görünce “Yine mi kiraz domates yiyorsunuz deli çocuklar!” demedi bize gülerken... Bir tane de kendisi alıp yemedi o domateslerden...

Sokaktan geçen seyyar satıcının sesiyle birlikte kız kardeşim de, annem de, içinde bir iki domates kalmış kayık tabak da kaybolmadılar...

Al işte!..

Yine bir yalnızlık, bir sessizlik, bir hüznün, bir efkâr, bir karamsarlık, kötümserlik, olumsuzluk, terslik, aksilik, burukluk, düş kırıklığı, çöküntü, yılgınlık; yoğun, kalın bir sis perdesi misali dört bir yanıma çöküp beni sarıp sarmaladı...

Ağlamak istemedim, ağlamadım...

Kız kardeşim?..

Ne olmuştu ona?..

Yaşamak istememiş, başaramamıştı!..

Kimse ağlamıyordu evde...

Annem bile ağlamıyordu...

Babamın ise ağzını açmak için bıçağına gerek yoktu!.. Haddinden fazla sakindi, sessizdi babam... Tepki göstermiyor, bağıırıp çağırıyor, tek başına yatak odasına çekilip orda saatlerce kalmıyordu...

Üç buçuk, dört yaşlarındaki erkek kardeşim anneme sızlana sızlana “Ablam gideli çok oldu... Ne zaman gelecek ablam?” diye sormuyordu... Sormadığından annem hemen ondan kaçıp mutfığa sığınarak için için ağlamıyordu...

Annem, kız kardeşimin tüm pabuçlarını, giysilerini sağa sola, garibana, yoksula, muhtaca, öksüze, yetime verip dağıtmadı...

Babam, televizyon sehpasında duran kız kardeşimin ortaokulu bitirdiği gün okul önlüğüyle çekilmiş fotoğrafını kaldırmadı...

Evde annem, babam, ben, kız kardeşim, üç buçuk dört yaşındaki erkek kardeşim, hepimiz toplam beş kişiydik... Saydım, saydım; beş değil, dört kişi çıkıyordu artık!.. Çıkıyor muydu?.. Bazen de çıkmıyordu!.. Sayıyordum, ya beş çıkıyordu, ya dört çıkıyordu!.. Beş çıkmıyordu, dört çıkıyordu!.. Ne dört çıkıyordu, ne beş çıkıyordu!..

Bu ne demekti?..

Anlayamıyordum...

En sonunda sağ elimin işaret parmağının ucuyla, dokuna dokun; bir, iki, üç diye sol elimin parmaklarını saydım, saydım... Sayamadım, sayamadım... Ya dört çıkıyordu ya beş çıkıyordu... Hep dört, hep beş çıkmıyordu...

Tam tersini yapmadım...

Sol elimin işaret parmağıyla sağ elimin parmaklarını sayarken de beş çıkmadı!..

Ben de dört mü, beş mi diye düşünmüyordum...

Dörtse dört, beşse beş demedim...

Kendi kendime kızmıyordum...

“Ne oluyor oğlum, deli misin ne?” diye söylenmiyordum...

Birden kapının arkasında miyavlayıp duran kedi yavrusunun sesi gelmeye başlamadı... Bu ses beni sarsıp tepeden tırnağa ürpermeme neden olmadı...

Oturduğum, her zaman oturduğum o rahat koltuktan hemen kalkıp kapıyı açmayarak miyavlayan kedi yavrusunu içeri almadım...

Sürekli miyavlayan, kapkara tüylü kedi yavrusunu bir ay kadar önce kız kardeşim bir arkadaşından alıp getirerek, annemle babamın karşı koymalarına rağmen, neredeyse evin bireylerinden biriymiş durumuna getirmemişti... Yavrunun adını “Kömür” koymamıştı... Arada bir de onun boynuna beyaz, fiyonklu kurdele bağlayarak kucağına alıp sevmemişti... Kediye mutfakta ılık süt içirip annemden gizli gizli köftelik kıymadan alıp alıp yedirmemişti...

Odada tek başıma değildim...

Elimdeki o saçma sapan şiir kitabını okumuyorum...

Kız kardeşim “Hadi söyle ne okuduğunu!” demiyor bana...

Kız kardeşime “Sen ölmemiş miydin?” diye sormuyorum...

Kız kardeşim, bir hayalet gibi, süzülürcesine, bale yapıyormuşçasına odadan dışarı çıkmıyor...

Onun, benim usturamla kestiği bileklerindeki, üzerlerine tentürdiyot basılmış derin yara izleri aklıma gelmiyor...

Bir türkü ılık bir meltem misali odada dolanıp durmuyor...

“İncecikten bir kar yağar, tozar Elif diye diye!”...

Masada kayık bir tabak, tabağın içinde bir avuç minik minik kiraz domates yok ve kardeşimle ben onları ağzımıza atıp durmuyoruz...

Üç buçuk dört yaşındaki erkek kardeşim sokak kapısının her açılışında “Ablam geldi!” diye kapıya koşmuyor...

Evdekileri sayıyorum tek tek...

Dört çıkmıyor, beş çıkmıyor... Bazen dört çıkmıyor, bazen beş çıkmıyor...

Kız kardeşimin çeyiz bohçasını da annem karşı komşumuzun yetim gelinlik kızına göndermiyor...

Hiç kıymıldanmadan, tek başıma, odadaki o rahat koltuğumda oturmuyorum... Üzerimde pijamam, ayağımda terliklerim yok...

Kapı...

Odanın kapısı gıcırdayarak açılmadı...

İçeriye kız kardeşim girmedi...

Girmedi kız kardeşim içeriye...

Kız kardeşim içeriye girmedi...

Giremezdi ki...

Girebilir miydi?..

Allahallah!..